

ЗЛАТНИЯТ ФОНД НА НАЦИОНАЛНОТО РАДИО – ОРГАН ЗА УПРАВЛЕНИЕ НА НАЦИОНАЛНОТО АРХИВНО НАСЛЕДСТВО

Тина Петрова

Университет по библиотекознание и информационни технологии

Резюме: Архивът на Българското национално радио – Златният фонд, е безценна колекция от аудиодокументи със статут на национален звуков архив и е член на Международната асоциация на звуковете и аудио-визуалните архиви. Цел на доклада е да представи Златния фонд на националното радио като орган за управление на националното архивно наследство. Акцентът е поставен върху историята и развитието му като специализиран архив за фонодокументи. Изложението ще бъде подкрепено и с уточняване на терминологията, целите, задачите и съвременното състояние на тази област.

Ключови думи: Златен фонд, национално радио, национален архивен фонд, архивно наследство.

Въведение

Българското архивно дело има сравнително кратка история на фона на вековните постижения на европейските държави в тази област. По стечение на много и различни исторически обстоятелства въпросът за изграждането на законодателна и институционална рамка на националната архивна система дълго време е negliжиран и остава нерешен почти до средата на XX век.

Идеята за създаване на „държавна архива“, на „български архив“ и на закон, който да определя и урежда архивната институция, е споделяна във времето от множество изявени учени, писатели, журналисти, общественици и от плеяда изтъкнати български интелектуалци. Това са Ив. Шишманов, Вл. Дякович, Т. Васильов, Сп. Казанджиев, Д. Страшимиров, С. Бобчев, Т. Боров, Ю. Трифонов, Ив. Богданов и много, много други [1].

С Указ № 515 на Президиума на НС от 10.10.1951 г. се поставя началото на организираното архивно дело в нашата страна. Създава се националният архивен ресурс – Държавен архивен фонд (ДАФ), в който влизат всички документи с политическо, научно и практическо значение, независимо от времето, мястото и техниката на създаването им. Посочени са и звуковете (фоно-) документи заедно със снимките

и кинопродукцията. Този ресурс е необходимо да се организира и управлява от съответните органи.

В Постановление № 344 на МС от 1952 г. се посочват като такива два централни архива и окръжните държавни архиви по места, чийто брой е в зависимост от административното деление на страната.

Методология на изследването

Използваната методология включва: анализ и синтез на източниците на информация (книги и публикации, свързани с Българското национално радио, по-конкретно архива на БНР, българското архивно дело); систематизиране и обобщаване на получената информация.

Резултати

Издирените и систематизирани разнородни библиографски източници дават възможност в настоящия доклад да се представи Златният фонд на БНР като орган за управление на Националния архивен фонд. Като резултат от това изследване може да се посочи и възможността то да бъде използвано не само от тясно специализирани, но и от по-широк кръг учени и специалисти, за които проблематиката представлява интерес, както и за любители на българското радио.

Според Речника на архивната терминология органите за управление на националното архивно наследство са определени като: *учреждения, които управляват и/или осигуряват формирането, съхраняването и използването на архивните ресурси или на отделните техни части. Определят се задължително с нормативен акт* [2].

В споменатия вече Указ е посочено, че кино-фото-фоно (КФФ) материалите (както е отразено в норматива), чието производство е завършено, се съхраняват в учреденските архиви три години. След изтичането на този срок се предават задължително в Държавните архиви [3].

Нормативният документ звучи безапелационно – всички ценни документи от всякакви източници, събрани на едно място. Този централизиран модел повтаря съветския архивен такъв. Свидетелство за това е и изпращането през 1948 г. на генерал Г. Пенев в СССР, върнал се с доклад, в който изрично е подчертано, че нашите архиви трябва да повторят образеца на съветските. През 1951 г. по личното нареждане на В. Червенков е създадена комисия начело с акад. Д. Косев и консултант заместник-началник на ГУА на СССР Н. Прокопенко, която създава Указ № 515. Този документ слага

началото, очертава рамката на именно такъв централизиран архивен модел [4].

Моделът на организация и управление на ДАФ е краен, но той е помогнал в онези години да се спре безконтролното унищожаване на документи и да се събере разпиленият архивен ресурс. Осигурил е комфорт на изследователите и ползвателите на архивни документи.

Въпреки ултиматността за събиране на всички документи от учрежденията, които създават и използват кино-фото-фонодокументи (КФФД), такива не са постъпили в ДАФ. В Държавните архиви от тези фондообразователи се е приемала само административната документация.

През 1974 г. е публикуван първият архивен закон – Закон за Държавния архивен фонд (ЗДАФ), който е разчупил донякъде, колкото е било възможно, централизирания архивен модел. В него е записана формулировката, че *„в ДАФ могат да се включват и документи на гражданите“*, т.е. лични фондове се предават по желание на собственика. Отново е обърнато внимание на КФФД.

В чл. 10 се посочва, че те вече се съхраняват в архива на учрежденията 10 години, след което се предават в Държавните архиви. В правилника за прилагане на ЗДАФ от 1975 г., в чл. 6, като орган за управление на ДАФ е записана Българската национална филмотека (БНФ) – архив за кино-фото и фонодокументи.

До определяне на този архив като управленска институция за архивни КФФД се стига, след като през 70-те години по този въпрос е направено допитване до голяма част от тогавашните комитети и министерства. Изпратени са им докладите на министър Г. Андреев – на Министерството на информацията и съобщенията, и на П. Матев – председател на Комитета по изкуство и култура, както и Проектопостановления за създаване на Централен държавен технически архив (ЦДТА) и Централен архив за КФФД. Преобладаващи са отговорите, че такова решение за технически и КФФ архив е в компетенциите на архивите.

Комитетът за телевизия и радио, в чиято структура е и националното радио, са отговорили, че нямат възражение да се създаде Централен архив за КФФД. Мнението е подписано от тогавашния главен секретар Владимир Костов.

С категорично отрицание е отговорил Тодор Андрейков, като в своите доводи е посочил, че БНФ е институция със строго определени права и задължения и единствено по отношение на архивното опазване на кинодокументите. Така е приета и във ФИАФ – Международната федерация на филмовите архиви. Натоварването ѝ с несвойствени за нея задължения по събирането, обработката,

опазването и използването и на фото и фонодокументите е непосилна задача, нямащо нищо общо с идеята и замисъла, с които е създадена филмотеката, и с членството ѝ във ФИАФ/FIGAF.

Организацията и управлението на целия архивен фонд от КФФД изисква материална база, специално обучен персонал, финанси и механизми за контрол, с които БНФ не разполага. Споменатите вече документи са необходими в ежедневната работа на институции като Телевизията и Радиото. Тяхното централизирано съхранение би затруднило дейността на медиите. Технологичното време за издирване и предоставяне на архивна информация би попречило за реагиране на актуални събития адекватно и бързо в информационната среда.

Идеята за Централен държавен технически архив (ЦДТА) се реализира и през 1978 г. се приема Правилник за организацията и дейността на този архив.

Идеята за превръщането на БНФ в ЦА на КФФД не се осъществява, но дебатите са продължили, със сблъсък на две мнения. Привържениците на централизирания съветски модел са подкрепили такъв архив (в СССР на централно ниво са ЦДА за кино-фотодокументи и ЦДА за фонодокументи, а във всяка съюзна република има по един ЦДА за КФФД). Другият модел е представлял създаване на ведомствени архиви с постоянен състав на документите в Радиото, Телевизията, Фотографската агенция и БНФ.

Тук е мястото да се дефинира *ведомствен архив с постоянен състав на документите* – това е *Държавен архив, съхраняващ документи от определен отрасъл, вид или обособени по друг признак, административно подчинени на ведомството, ръководещо отрасъла*. Единствено това определение и само то фигурира в професионалния архивен речник.

В трудове на проф. Ст. Петкова и А. Нейкова при дефиниране на *ведомствен архив с постоянен състав на документите* се препраща: *вж. държавен архив* [5].

В професионалната терминология под *Държавен архив* се разбира: *архив, в който документите са с постоянен срок за съхранение, имат национално или местно значение, а самият той е част от държавната администрация*.

В лекциите на акад. Ив. Дуйчев се слага равенство между *Държавен архив* и *архив с постоянен състав* [6].

Архив с постоянен състав на документи – *вж. Държавен архив и ведомствен архив с постоянен състав на документи*. Видно е, че тази постановка на акад. Дуйчев е залегнала и в дефинирането на

горепосочените понятия в Речника на българската архивна терминология [7].

Привържениците на такъв управленски архивен модел са търсили и издирвали аналози от европейската и световната архивна практика, както и доводи в подкрепа на предложението си от обективната реалност в страната.

В точка 6 на излязлото през 80-те години Решение № 33 на Бюрото на МС е посочено, че Комитетът за култура, съгласувано с ГУА при МС, е трябвало да вземе мерки за организационното уреждане на опазването и използването на КФФД в страната. Във Фонд 540 (Документи на Централното архивно управление) има Докладна записка и Решение на Колегиума на ГУА при МС. След обстойно представяне на състоянието на КФФД в създаващите и съхраняващите ги институции, включително Златния фонд на Радиото, архивите е трябвало да вземат адекватно на обстановката в страната организационно решение, което да влезе в последващата поправка на нормативната уредба.

През този период е създаден Методически кодекс на архивите [8]. В него прииства много голям раздел за КФФД. Специална част има и за звуковите документи, изработена с активното участие на Захари Миленков, определен от ръководството на Радиото. Прецизирана е терминологията за фонодокументите, разписани са подробно и професионално всички етапи от научно-техническата им обработка. По същото време е създаден Регламент за Златния фонд, като част от него е влязъл в МК, както и част от архивните постановки са намерили място в правилата за работа в архива на Радиото.

Изключително тясно е взаимодействието между ГУА при МС и архивите на Радиото, БТ, БНФ, Фотоагенцията. През същия период научната група в ГУА при МС е направила задълбочени проучвания на КФФ архивите в Радиото, Телевизията, БНФ, БТА и Фотографската агенция и няколко научни разработки, с представени всички „за“ и „против“ на посочените по-горе управленски архивни модели за такива видове документи [9].

През същия период (1988) в Париж е проведен XI конгрес на Международния съвет на архивите (МСА) на тема „Новите архивни документи“ (НВД). „Новите видове документи“ и „новите архивни документи“ е термин, обобщаващ всички документи и архиви на нетрадиционен носител. Той е предложен и наложен именно от споменатия Конгрес на архивите. Нови са КФФД, електронните (машиночитаемите) документи и архиви, както и микроформите по време на възникване в общественото пространство в сравнение с традиционните хартиени документи, чието начало е I в. сл. Хр.

Първите фотодокументи са от 1892 г., киното е открито през 1985 г., а фонографът е конструиран от Т. Едисон през 1877 г. В групата са и устните документи – устната история, т.е. познатите на всички и събирани в архивите спомени. В случая се говори за история, записана с технически средства върху нетрадиционен носител.

Освен терминологични решения, международната архивна общност иска и трябва да предложи и модели за организация и управление на НВД.

В Пленарен доклад известният канадски архивист Жан-Пиер Вало представя проучването си за организацията и управлението на новите видове документи, като слага акцент специално върху радио-телевизионната продукция. Той използва въпросник, който изпраща до 50 страни, членки на МСА, в Европа, Азия и Америка. Отговорите се разделят поравно за приемане на такива документи в националните архиви и за предоставяне на правото за опазване и използване на КФФД от специализираните институции. Разсъжденията на Вало са в посока, че когато отговорността пада както върху архивите, така и върху специализираните институции, взаимодействието между тях придобива особено значение [10].

Известният холандски архивист Е. Кетелаар призовава архивната общност за тясно и постоянно сътрудничество между архивите и техните професионални партньори в управлението на Националния архивен ресурс – за сътрудничеството между Държавните архиви и тези, на които е дадено правото да бъдат част от националната архивна мрежа. Специално се подчертава, че връзката между двете форми в управленския архивен модел – специализирани институции и държавни архиви, трябва да стане утвърден модел на съвместна дейност. Е. Кетелаар визира в своята публикация модела архив – институции за радио-телевизионна продукция. Според него това е формулата за успех [11].

Все повече се реализира идеята с даването на статут от страна на ГУА на БР, БТ, Фотоагенцията и БНФ на ведомствени архиви с постоянен състав на документите.

В Правилника към Закона за ДАФ от 1989 г. вече за ведомствени архиви с постоянен срок на съхранение на документите се обявяват:

Архивът на Комитета за Телевизия и Радио:

- Архивът на БР – Златен фонд за фотодокументи;
- Архивът на БНТ – Златен фонд за телевизионна продукция;
- БНФ – Архив за кинодокументи;
- БФА – Архив за фотодокументи.

Тези архиви остават в рамките на институциите, които произвеждат и използват съответните видове документи, но се

ръководят методически и са под наблюдението на тогавашното ГУА при МС. Надделяват разумът и националната специфика над сляпото подражание и повтаряне на тогавашния съветски архивен модел. Определяща в по-нататъшната работа с тези документи остава постановката, че „не е необходимо цялото архивно наследство да се съсредоточи на едно място, на едно място трябва да има информация за него“. Създаването на такива архиви е плод на развитието на българската архивна теоретична мисъл и практика, както и на разбирането, гъвкавостта и мъдростта на поколения архивисти за изграждането на един съвременен, съобразен с националните ни особености управленски архивен модел.

След 1989 г. обаче нещата с ведомствените архиви за КФФД придобиват друга визия. В поправката на Закона за Държавния архивен фонд от 1993 г. тези архиви вече не фигурират. Това се случва заради гласовете, че такива архиви са плод на тоталитарна система и от тях няма нужда, тъй като само тежат на архивната мрежа. На тези архиви трябва да се разреши да съхраняват документите си по-продължително от предвидения в архивния закон срок, след което по официалния ред да ги предават в Държавните архиви.

В Речника на българската архивна терминология на коментирания термин има аналог в руски, английски, френски и немски език. При френския термин в скоби са дадени някои такива примери за архив (военен, на морината, на пощите и др.). В немския превод като такъв архив е посочен *Endarchiv*, или Държавен архив.

Законът от 2007 г. заменя понятието ДАФ с Национален архивен фонд (НАФ). Той се определя като *съвкупност от ценни документи, отразяващи материалния и духовния живот на обществото, създадени от дейността на държавни и общински институции и други физически и юридически лица независимо от времето, носителя, начина на създаване, мястото на съхраняване и формата на собственост.*

Замяната е наложена заради промените в обществено-икономически отношения, членството ни в ЕС и превръщането на архивите в публични институции по отношение на архивните документи.

В Закона за НАФ като органи за управление на националното архивно наследство са посочени: Държавните архиви и Архиви и архивни сбирки на културни и други публични институции. В Методическия кодекс (МК) от 2013 г. се казва, че Законът за НАФ дава статут и на специализирани архиви, които са извън структурата на Държавна агенция „Архиви“ (ДАА) [12].

Необяснимо е, че архивите бягат от един утвърден термин за вече съществуващи структури и не предлагат нов такъв. Това не е професионално, особено днес, в новата информационна реалност. Определянето на установените в архивната практика и узаконени чрез Закона за НАФ органи за управление като архиви извън структурата на ДА „Архиви“ не променя мястото и същността на тези архиви в архивната мрежа. В чл. 33 от ЗНАФ са посочени архивите извън структурата на агенцията, като в тази група е и Архивът на БНР – Златният фонд за фонодокументи. Този архив трябва да осъществява своята дейност в съответствие с действащото архивно законодателство, със законодателството в своя сектор и съгласно официалната архивна методика. ДА „Архиви“ са длъжни да оказват методическа и практическа помощ на Златния фонд на БНР. Популяризирането и публичното ползване на документите от фонда е задължителна дейност на Радиоархива.

Златният фонд на БНР е част от НАФ съгласно разпоредбите на Закона за НАФ. Оперативните копия на звуковите документи от Златния фонд се съхраняват в специално пригодно хранилище на територията на БНР. Оригиналите на звуковите документи от Златния фонд се съхраняват при специален режим в определени за целта помещения в сградата на БНР, находяща се в град София, бул. „Драган Цанков“ № 4, или в Лентохранилището в Боровец. В Златния фонд се съхраняват звуковите документи, като според съдържанието си са автентични и художествени, а според начина на създаване са механични, оптични, механооптични и магнитни.

Първият заведен запис, под № 1, е новогодишното приветствие на Г. Димитров за новата 1946 г. Най-старият запис в архива е „Българско хоро“ от чешкия композитор Алоис Мацак (1897).

В момента Златният фонд на БНР има над 16 000 сигнатурни номера със стотици хиляди минути времетраене. Още през 70-те години на миналия век са взети мерки и Радиото прехвърля всичките си записи от плочи на такъв носител, който при добро съхраняване е практически вечен. Днес тази лента е много скъпа. Сега стремежът е с бързи темпове да се пристъпи към цялостно цифровизиране на звуковия ни фонд. БНР активно работи в тази посока, като преди повече от 10 години създава дигитална платформа, насочена към аудиторията, която използва предимно уебсъдържание. Предаванията излизат от студията и започват живот в дигиталната среда. Това прави възможно и свързването на дигиталната платформа на Радиото с други интернет общности.

Златният фонд на Българското национално радио има статут на Национален звуков архив и е пълноправен член на Международната

асоциация на звуковете и аудио-визуалните архиви (IASA). Асоциацията е създадена през 1969 г. в Амстердам, за да функционира като средство за международно сътрудничество между архивите, съхраняващи записани звукови и аудио-визуални документи. Една от основните дейности на звуковата асоциация, като събирателен набор от музика, фолклор, устна история, исторически записи и др. и като лидер в разработването на добри практики по отношение на разпространението, събирането и достъпа на информация, е да следи технологичния напредък, както и въпросите, свързани с дигитализацията, и проблеми, произтичащи от използването на системи за съхранение на данни. Златният фонд на Радиото спазва и следи предписанията на асоциацията относно режимите за правилно опазване на магнитната лента. Днес тя е основният носител в българските фономасиви и е определена като най-надежден такъв, който би могъл да се запази много дълго, дори един ден да има цялостно дигитализиране.

Издирването и подборът на документите се осъществяват от Експертна комисия по съответни критерии. Звуковите документи съгласно Правилника за работа на фонда са разделени в шест категории по точно посочени изисквания, свързани със събития и личности в историческото ни развитие.

Използването на фонда се осъществява чрез научно-справочен апарат – документален и технически паспорт за всеки звукозапис и съответни каталози. Паспортите са картони с данни относно съдържанието и техническите параметри на всеки запис.

В раздел 4 на Закона за НАФ се коментира Националният архивен съвет към председателя на ДАА. В него трябва да са включени и представители на архивите за КФФД, т.е. и на Златния фонд за фоноводокументите. Основна задача на този съвет е да координира взаимодействието между всички структури в архивната мрежа. По този начин се осъществява връзката между агенция „Архиви“ и отделните елементи на управлението на националния архивен ресурс. За съжаление, на този етап дейността му е формална.

Заклучение

Създаването на модела „Държавни и Специализирани архиви за управление на националното архивно наследство“ е безспорно постижение на българската архивна мисъл и практика. Този модел се е оказал още през 80-те години на XX век добре работещ по посока събирането и използването на архивните ресурси, на новите видове документи. Призивът тук е направеното да не се negliжира, а приоритетно да се погледне на попълването на данни от Златния фонд

на Радиото в Националния регистър на архивите. Също така да има по-активни посещения на архивите от страна на агенцията, което ще бъде успех и гаранция за добре взаимодействащи си институции – органи за управление на НАФ, и пълнота на нашето национално архивно наследство.

Бележки

¹ **Ukaz** na Durjavnia arhiven fond na Narodna Republika Bulgaria. Izdaden na 10 oktombri 1951 g. Sofia: GUA pri MS, 1978.

[**Указ** за Държавния архивен фонд на Народна Република България. Издаден на 10 октомври 1951 г. София: ГУА при МС, 1978.]

² **Postanovlenie** № 344 ot 18 april 1952 g. – V: Sbornik ot normativni aktove po arhivno delo v Narodna Republika Bulgaria. Sofia: GUA pri MS, 1978, s. 18 – 21.

[**Постановление** № 344 от 18 април 1952 г. – В: *Сборник* от нормативни актове по архивно дело в Народна Република България. София: ГУА при МС, 1978, с. 18 – 21.]

³ **Zakon** za durjavnia arhiven fond. Obn. DV, br. 54 ot 12 yuli 1974 g.

[**Закон** за Държавния архивен фонд. Обн. ДВ, бр. 54 от 12 юли 1974 г.]

⁴ **Pravilnik** za prilagane na Zakona za Durjavnia arhiven fond. Obn. DV, br. 54 ot 14 yanuari 1975 g.

[**Правилник** за прилагане на Закона за Държавния архивен фонд. Обн. ДВ, бр. 4 от 14 януари 1975 г.]

⁵ **F № 540** Tsentralno upravlenie na arhivite (TSUA).

[**Ф № 540** Централно управление на архивите (ЦУА).]

⁶ V: **Sbornik** normativni aktove po arhivno delo v Narodna Republika Bulgaria. Sofia: GUA pri MS, 1978.

[В: **Сборник** от нормативни актове по архивно дело в Народна Република България. София: ГУА при МС, 1978.]

⁷ **Zakon** za natsionalnia arhiven fond. Obn. DV, br. 57 ot 13 yuli 2007 g.

[**Закон** за Националния архивен фонд. Обн. ДВ, бр. 57 от 13 юли 2007 г.]

⁸ **Bulgarsko** natsionalno radio, <<https://bnr.bg/>> (01.05.2022).

[**Българско** национално радио, <<https://bnr.bg/>> (01.05.2022).]

⁹ **Mejdunarodna** asotsiatsia na zvukovite i audio-vizualnite arhivi (IASA), <<https://www.iasa-web.org/>> (01.05.2022).

[**Международна** асоциация на звуковите и аудио-визуалните архиви (IASA), <<https://www.iasa-web.org/>> (01.05.2022).]

References/Литература

1. **Savov**, N. Kum istoriata na bulgarskata arhivistika. Bulgarskata obshtestvenost i dokumentalното nasledstvo. Sofia: BAN, 1991.

[**Савов**, Н. Към историята на българската архивистика. Българската общественост и документалното ни наследство. София: БАН, 1991.]

2. **Rechnik** na bulgarskata arhivna terminologia. Varna: VSU Chernorizets Hrabur, 2002.

[**Речник** на българската архивна терминология. Варна: ВСУ „Черноризец Храбър“, 2002.]

3. **Mateeva, M.** Istoria na arhivite i organaizatsia na arhivnoto delo v Bulgaria. Sofia, 1966, 258 s.
[**Матеева, М.** История на архивите и организация на архивното дело в България. София, 1966, 258 с.]
4. **Petkova, St.** Suprotiva sreshtu Ukaz 515 – prichini i posledstvia (Shtrih kum istoriata na bulgarskite arhivi). Sofia: APr, 2011.
[**Петкова, Ст.** Съпротивата срещу Указ 515 – причини и последствия (Щрихи към историята на българските архиви). София: АПр, 2011.]
5. **Petkova, St.** Uvod v arhivoznaniето. Veliko Turnovo: UI „Sv. sv. Kiril i Metodiy“, 2011.
[**Петкова, Ст.** Увод в архивознанието. Велико Търново: УИ „Св. св. Кирил и Методий“, В. Търново, 2011.]
6. **Duichev, Iv.** Lekcii po arhivistika. Sofia: UI „Sv. Kliment Ohridski“, 1993.
[**Дуйчев, Ив.** Лекции по архивистика. София: УИ „Св. Климент Охридски“, 1993.]
7. **Neikova, A.** Arhivi i obshtestvo. Sofia: Sofia R, 2007.
[**Нейкова, А.** Архиви и общество. София: София Р, 2007.]
8. **Metodicheski kodeks.** Sofia: GUA pri MS, 1982.
[**Методически кодекс.** София: ГУА при МС, 1982.]
9. **Specifichnite dokumenti v sustava na DAF – pridobivane, obrabotka, izpolzване.** Sofia: GUA pri MS, 1987; **Natsionalnata arhivna sistema ot gledna tochka na neinoto doizgrajdane.** Sofia: GUA pri MS, 1982.
[**Специфичните документи в състава на ДАФ – придобиване, обработка, използване.** София: ГУА при МС, 1987; **Националната архивна система от гледна точка на нейното доизграждане.** София: ГУА при МС, 1982.]
10. **Valo, Jan-Pier.** Integrirane na novite arhivni dokumenti v sushtestvuvashтите arhivi ili suzdavane na spetsializirani institutsii. Sofia: APr., 1989.
[**Вало, Жан-Пиер.** Интегриране на новите архивни документи в съществуващите архиви или създаване на специализирани институции. София: АПр, 1989.]
11. **Ketelaar, E.** Izpolzване na novite arhivni dokumenti. Sofia: APr, 1989.
[**Кетелар, Е.** Използване на новите архивни документи. София: АПр, 1989.]
12. **Metodicheski kodeks.** Vtoro preraboteno i dopulneno izdanie. Sofia: Simolini – 94 SD, 2013.
[**Методически кодекс.** Второ преработено и допълнено издание. Симолини – 94 СД, 2013.]

За автора

Тина Петрова е доктор по „Организация и управление извън сферата на материалното производство“, главен асистент към катедра „Култура, историческо наследство и туризъм“, УниБИТ.

За контакт с автора: t.petrova@unibit.bg

THE GOLDEN COLLECTION OF THE NATIONAL RADIO – AUTHORITY FOR MANAGEMENT OF THE NATIONAL ARCHIVAL HERITAGE

Tina Petrova

University of Library Studies and Information Technologies

Abstract: The Archive of the Bulgarian National Radio – “Golden Collection”, is an invaluable collection of audio documents with the status of a national sound archive and is a member of the International Association of Sound and Audiovisual Archives. The purpose of the paper is to present the Golden Collection of the National Radio as a body for managing the national archival heritage. The emphasis is on its history and development, as a specialized archive for sound documents. The exhibition will be supported by clarifying the terminology in this area, goals, objectives and current state.

Keywords: Golden Collection, National Radio, National Archival Fund, Archival Heritage.

About the author

Tina Petrova, PhD in Organization and Management outside the Scope of the Producing Economy, Senior Assistant, Department “Culture, Heritage and Tourism”, ULSIT.

To contact the author: t.petrova@unibit.bg